

**Східноукраїнська наукова
юридична організація**

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«НАЦІОНАЛЬНІ ТА МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ
СУЧАСНОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ:
ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ»**

5-6 серпня 2016 р.

**м. Харків
2016**

УДК 342(063)
ББК 67.0я43
Н 35

Н 35 **Національні та міжнародні стандарти сучасного державотворення: тенденції та перспективи розвитку:** Міжнародна науково-практична конференція, м. Харків, 5-6 серпня 2016 р. – X. : Східноукраїнська наукова юридична організація, 2016. – 132 с.

Подані на конференцію матеріали видаються в авторській редакції.

УДК 342(063)
ББК 67.0я43

антитерористичної операції вимагають подальшого пристосування до цих умов правил роботи відповідних територіальних органів юстиції та розширення гарантій реалізації пов'язаних з їх діяльністю прав громадян.

Список літератури:

1. Конституція України : від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про затвердження Конституції Автономної Республіки Крим : Закон України : від 23.12.1998 р., № 350-XIV // Офіційний вісник України. – 1999. – № 1. – Ст. 4.
3. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України : Закон України : від 15.04.2014 р., № 1207-VII // Офіційний вісник України. – 2014. – № 36. – Ст. 957.
4. Про реформування територіальних органів Міністерства юстиції та розвиток системи надання безоплатної правової допомоги : Постанова Кабінету Міністрів України : від 11.02.2016 р., № 99 // Офіційний вісник України. – 2016. – № 15. – Ст. 593.
5. Про боротьбу з тероризмом : Закон України : від 20.03.2003 р., № 638-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 16. – Ст. 697.
6. Про невідкладні заходи щодо захисту прав громадян на території проведення антитерористичної операції : Наказ Міністерства юстиції України : від 17.06.2014 р., № 953/5 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 47. – Ст. 1265.

Пчелін В. Б.

кандидат юридичних наук,

*доцент кафедри адміністративного права та процесу
Харківського національного університету внутрішніх справ
м. Харків, Україна*

НОРМАТИВНА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ СЕКРЕТАРЯ СУДОВОГО ЗАСІДАННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ

Одним із провідних суб'єктів адміністративних процесуальних правовідносин, учасником адміністративного процесу виступає секретар судового засідання. Як слідує з аналізу ст. 152 «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року, в складі судів загальної юрисдикції діє апарат суду, до штату якого входять секретарі судового засідання [1].

Правовий статус працівників апарату суду, в тому числі секретаря судового засідання, визначається Законом України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 року. Варто відмітити, що в положеннях наведеного акта законодавства встановлено вичерпний перелік осіб, на яких поширюється його дія [2], ретельний аналіз якого вказує на відсутність в ньому згадки про секретарів судового засідання зокрема та працівників апарату суду взагалі.

Окрім цього зазначимо, що аналіз згадуваного вище переліку вказує на його невичерпність, а тому існує можливість включення секретаря судового засідання до зазначеної категорії осіб. Разом із тим слід відмітити те, що в п. 14 ч. ст. 3 Закону України «Про державну службу» прямо встановлено, що його дія не поширюється на працівників державних органів, які виконують функції з обслуговування [2]. Постановою Кабінету Міністрів України від 6 квітня 2016 року № 271 затверджено критерії визначення переліку посад працівників державних органів, які виконують функції з обслуговування [3]. Комплексний аналіз вищенаведеного нормативно-правового акта та ч. 1 ст. 38, ч. 2 ст. 41, ч. 1 ст. 45, ст. 63, ч. 4 ст. 64 Кодексу адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року, а також положень Типової посадової інструкції секретаря судового засідання місцевого загального суду, що затверджена наказом Державної судової адміністрації України від 20 липня 2005 року № 86, дає підстави стверджувати, що виконувані секретарем судового засідання функції в повній мірі підпадають під критерії функцій з обслуговування. А тому, здається можливим зазначити, що правовий статус секретаря судового засідання не може бути визначено на рівні Закону України «Про державну службу». На нашу думку, вищенаведена ситуація є законодавчою помилкою. Так, коли Закон України «Про державну службу» мав статус законопроекту, в пояснювальній записці до нього було зазначено, що необхідність і мета його прийняття полягає, зокрема: в розмежуванні політичних та адміністративних посад; врегулюванні статусу державного службовця; централізації державної служби; встановлення нових правових та організаційних засад державної служби; тощо [4]. Як слідує з аналізу зазначеного вище документа, дія Закону України «Про державну службу» повинна бути спрямована на більш ефективне визначення правових засад діяльності державних службовців, а аж ніяк не навпаки. Окрім цього, слід відмітити те, що до прийняття наведеного вище акта законодавства, правові засади функціонування інституту державної служби було визначено на рівні Закону України «Про державну службу» від 16 грудня 1993 року, що втратив чинність, окрім ст. 37, що застосовується до осіб, зазначених у п. п. 10 і 12 Розділу XI Закону України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 року, які не мають відношення до досліджуваної проблематики. При

цьому в ч. 2 ст. 9 наведеного вище закону було прямо визначено, що регулювання правового становища державних службовців, що працюють в апаратах суду, здійснюються відповідно до його положень [5]. Вважаємо, що задля забезпечення належного й повного визначення правових засад діяльності секретаря судового засідання, в тому числі в адміністративному судочинстві, аналогічні положення повинні бути відображені й у нині чинному Законі України «Про державну службу».

Таким чином, аналіз вищенаведених положень надав змогу дійти наступних висновків. Під правовими засадами діяльності секретаря судового засідання в адміністративному судочинстві слід розуміти сукупність нормативно-правових актів різної юридичної сили, на основі яких здійснюється законодавча регламентація діяльності даного суб'єкта, визначається його адміністративний процесуальний статус і встановлюються нормативні основи виконання завдань, реалізації функцій і повноважень секретарем судового засідання. У залежності від ієрархічних зв'язків та юридичної сили нормативно-правових актів, що встановлюють правові засади діяльності секретаря судового засідання в адміністративному судочинстві, такі акти можуть бути представлені наступним чином: Конституція України; КАС України; закони України; підзаконні нормативно-правові акти. Доводиться констатувати, що на сьогодні основним і найбільшим недоліком нормативно-правового регулювання діяльності секретаря судового засідання, в тому числі в адміністративному судочинстві, є недосконале законодавче закріплення його правового статусу.

Список літератури:

1. Про судоустрій і статус суддів : Закон України : від 7 лип. 2010 р. № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41–42, 43, 44–45. – Ст. 529.
2. Про державну службу : Закон України від 10 груд. 2015 р. № 889-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 4. – Ст. 43.
3. Про затвердження критеріїв визначення переліку посад працівників державних органів, які виконують функції з обслуговування : постанова Кабінету Міністрів України : від 6 квіт. 2016 р. № 271 // Офіційний вісник України. – 2016. – № 30. – Ст. 1206.
4. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Державну службу» від 30 бер. 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=54571&pf35401=335897>.
5. Про державну службу : Закон України : від 16 груд. 1993 р. № 3723-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52 – Ст. 490.